

شرف، به معنای واقعی

به بیانی دوازدهمین سالگرد در گذشت مرحوم حجت‌الاسلام والملمین محمد شریف مهدوی شاهرودی

او برخاست و به انجام تکلیف پرداخت.

هرگاه نام سالار شهیدان را می‌شنیدند چنان

می‌گریست که گویی عنایت و بیزاری در این

باب به او شده است.

حق الناس را جدی می‌گرفت و از ورود

هرگونه مال شبهه ناک به سفره خود و

خانواده شد پرهیز داشت.

او قیامت را باور کرده بود، نه در شعار

بلکه در عمل.

در روزهای یادیانی عمر شریفش او را با

چشمیانی پر از اشک دیدم.

علت را جویا شدم، در پاسخ گفت دستانم

خالی سوت و چیزی برای قیامت خود فراهم

نکردام.

او بیس از هر چیزی به خدا تکه می‌کرد

و نتیجه این رفتار توحیدی او را ارامشی بود که

همواره در وجودش متجلی بود.

او با عشق زیست. با کولاک باری از خدمت

به خالق خلق و با قلبی رسارا از ایمان و

اعتقاد به سوی جایگاه جادومنش پر کشید.

روحش شاد و یادش گرامی باد.

علیرضا مهدوی شاهرودی

هشتم اردیبهشت ۱۴۰۳

در عمل.

نفع ایران و مذهب بهره بجوید.

فردی بود عملگر که تنها در کتاب خدمات او

ثبت و سطح شده است.

گاهی برای رساندن پیام دین در دورترین

نقاط کشورهای گوناگون فرنگوی‌جی راه

می‌پیمود تا پیام از آین رحمانی اسلام را

ازشمند و سودمند در عرصه دیپلماسی و

فعالیت انتخاب می‌کرد، همچون یک سیاست

به سمع شنگان هدایت برداشت و اصلاح دارد.

نمونه‌های این رویه را همه اقران و هم

نشیان او به یاد دارند.

تهجد و مسئولیت پذیری او نه تنها در بلاد

دیگر که در ایران عزیزان هم نمایان بود.

اگر جوانی در امر ازدواج و یا برای

حل اختلافات زناشویی از او که در لباس

روحیانی قرار داشت استفاده می‌کرد با جان و

دل و همچون مشاوری امن و پدربزرگ

به او مدد می‌رساند.

برای سخنرانی کوتاه شبانه‌اش در

مسجدی که در سالهای یادیان عمر به اقامه

جماعت می‌پرداخت، ساعتها مطالعه می‌کرد

و همواره ما را به این نکته متذکر می‌شد که

نیاید با مطالب سطحی و با خرافه‌گویی وقت

مردم را در میز تلف کرد.

اینها و دهنه‌نکته دیگر نمونه‌هایی از تعهد

از دانشگاه تهران فارغ‌التحصیل شد. از

سینم خردسالی به فارگیری زبان انگلیسی

پرداخت و به تسلط پنجمگر در این زبان

بیشتر می‌رساند.

۵. تدبیر و پایانی به باورهای

دینی

بدون تردید چنانچه شخصی بخواهد

دارای سطح وسیی از تأثیرگذاری باشد، باید

از درون خود آغاز نماید.

مرحوم آیت‌الله حاج شیخ عبدالوهاب

نواده فقهی و کلامی بزرگ مرحوم آیت‌الله

العظمی شیخ احمد شاهزاده

بود.

او در سال‌های پیش از اتفاقاب با هوش و

استعداد سرشا، هم‌زمان به تحصیل حوزه

و دانشگاهی پرداخت. در حوزه قم از محض

استاد بزرگ بهره جست و در رشته حقوق

از دانشگاه تهران فارغ‌التحصیل شد. از

سینم خردسالی به فارگیری زبان انگلیسی

پرداخت و به تسلط پنجمگر در این زبان

بیشتر می‌رساند.

۶. مسئولیت‌شناس و مسئولیت‌پذیر

نفع ایران و مذهب بهره بجوید.

برگهای زینی است که در کتاب خدمات او

ثبت و سطح شده است.

گاهی برای رساندن پیام دین در دورترین

نقاط کشورهای گوناگون فرنگوی‌جی راه

می‌پیمود تا پیام از آین رحمانی اسلام را

ازشمند و سودمند در عرصه دیپلماسی و

فعالیت انتخاب می‌کرد، همچون یک سیاست

به سمع شنگان هدایت برداشت و اصلاح دارد.

الظیم حاج شیخ احمد شاهزاده

صاحب (شیرین) برقرار می‌کرد.

کتاب الحق‌البین که پاسخ‌های علمی به

فرقه‌های انحرافی نگاشته بود اهل رواداری و

با نگاهی مختصانه به تمثیل این

مدارا بود و نه اهل تکفیر و تحفیر و این پیامی

می‌پرداخت.

اگر سفارت و عرصه دیپلماسی را برای

دنیای کشوری که در این رحالت شناختی

دوستی او را داشت به دنیا

دعوت کرد تا با به تماشای مسابقه‌ای در

ورزشگاه بنشینند.

با تکلیف و بدون کوچکترین مقاومت

و فخر از مصلحت اندیشه‌های بی‌اساس،

دعوت او را پذیرفت و او را در تماشای این

رویداد ورزشی همراهی نمود.

رویداد زیارتی بزرگی را به صورت گذرا

شمارم.

۱. فرزند زمانه‌اش بود

او اگر چه از خاندانی اصلی و سنتی

برخاسته بود، اما به شدت به روز بود. خیلی

خوب دنیا پیرامونش را می‌شناخت. سالهای

طولانی در بومهای مختلف زیسته بود و با

فرهنگها و هنگامهای اجتماعی بسیاری از

جوانان اشنا بود. این هم‌زیستی تیجه‌شان آن

بود که مردم در هر کشوری و با هر دین و

ایین همشتینی و هم صحبت با او را عیقا

دوست می‌داشتند.

وَإِنَّ أَخَدَ مِنْ الْمُشْرِكِينَ إِنْ شَرَكَ فَأَجَرْهُ

حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلَامَ اللَّهِ تَمَّ أَيْلَهُ مَأْمَنَهُ ذَلِكَ

بِأَنَّهُمْ قُوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ (سوره توبه آیه ۶)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۱۰)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۱۱)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۱۲)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۱۳)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۱۴)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۱۵)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۱۶)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۱۷)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۱۸)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۱۹)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۲۰)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۲۱)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۲۲)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۲۳)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۲۴)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۲۵)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۲۶)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۲۷)

وَإِنَّ رَبَّهُمْ لَا يَهْدِي إِلَّا مَنْ يَشَاءُ (سوره توبه آیه ۲۸)</